

РЕШЕНИЕ

№ 1506

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100509319 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

С решение № 20091326 от 12.04.2021 г., постановено по гр. д. № 60281/2020 г. по описа на СРС, I ГО, 43 състав, П. НА Р.Б. е осъдена да заплати на Н. Д., на основание чл.2, ал.1, т.1 ЗОДОВ, сумата от 1 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразното му задържане под стража за 72 часа за периода от 10.04.2020 г. до 13.04.2020 г. включително по ДП № 1364/2019 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. по описа на СРП, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на определението, постановено по НЧД № 4214/2020 г. по описа на СРС, НО, 7 състав – 17.04.2020 г., до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 3 000 лв. Ответникът е осъден, на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, да заплати на ищеца сумата от 10 лв. – разноси, както и да заплати на адв. К.М. М., на основание чл.38, ал.2 вр. с ал.1, т.2 ЗАдв., сумата от 220 лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която е уважен предявеният иск, е депозирана въззивна жалба от ответника П. НА Р.Б..

Излага съображения, че решението в обжалваната част е необосновано и неправилно. Счита, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността й. Поддържа, че ищецът не е доказал по делото претърпените от него неимуществени вреди, в резултат на незаконното обвинение. Срокът на задържането под стража на ищеца е 3 дни. Разследването по делото е приключило в разумен срок. За задържане под стража по реда на ЗМВР ответникът не носи отговорност. С протоколно определение на СРС, НО, е

отменено постановлението на прокурор при СРП, с което е постановено задържането под стража на ищеца, като от съда е разпредено ищецът да бъде освободен незабавно от ареста. Прокурорът при СРП, участвал в съдебното заседание, е изразил мнение, че не са налице предпоставките на чл.63, ал.1 НПК. Счита, че неправилно е определен моментът, от който се дължи законна лихва, тъй като определението на СРС е влязло в сила на 17.04.2020 г. Счита, е ищецът не е ангажирал по делото доказателства, че е претърпял неимуществени вреди в пряка причинна връзка с действия на П. поддържа, че определеното от съда обезщетение е завишено по размер и не е съобразено с ППВС № 4/1968 г.1 т. II. Съдът не е съобразил и съдебната практика по аналогично случаи, включително и практиката на ЕСПЧ. По делото не са ангажирани доказателства за извършени действия от ответника, които да са извън правно регламентирани в хода на наказателното производство. Наличието на други наказателни производства спрямо ищеца води до невъзможност за разграничаване на претърпените от ищеца неимуществени вреди. Твърди, че ответникът не е разпространявал информация за воденото наказателно производство срещу ищеца и разгласяването му не е пряк резултат от действията на ответника. Няма ангажирани доказателства за нарушаване на психическото равновесие и изпитването на емоционални страдания да са последица от задържането под стража за срок от 72 часа. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли изцяло предявения иск, а в условията на евентуалност – да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца Н. Д., с който я оспорва. Излага съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно. Счита, че по делото са ангажирани убедителни и непротиворечиви гласни доказателства за наличието на отрицателни душевни, емоционални, психически преживявания на ищеца и с тях е доказана причинно – следствената връзка с незаконните действия, като е доказана и тяхната сила и интензитет. Моли съда да потвърди решението в обжалваната част.

Постъпила е насрещна въззивна жалба от ищеца в срока по чл.263, ал.1 вр. ал.2 ГПК срещу горепосоченото съдебно решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск. Счита, че неправилно решаващият съд е ценил свидетелските показания на неговия баща. Най-пълна информация и най-точната информация за преживените от него страдания могат а дата най-близките му хора. Също така свидетелят е установил, че ищецът се е затворил и дълго време не се е срещал с други хора. С оглед на това обективно не би могъл да ангажира други гласни доказателства. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди решаващият съд не е съобразил обстоятелството, че периодът на незаконното задължение е 10.04.2020 г. – 13.04.2020 г., когато е началото на пандемията от Ковид-19 и че пребиваването му в затворено помещение с други лица се е отразило много по – тежко на психиката му, поради страх от заразяване и смърт от вируса. Тези страхове и притеснения са по – силни от обичайните. Твърди, че арестът е бил пренаселен. Решаващият съд не е съобразил, че при задържането му е бил на млада възраст – 20-годишен, с неукрепнала психика и пребиваването му в условията на арест без обективна причина, е изключително стресово за него. Съдът не е отчел и обстоятелството, че ищецът е осъзнавал, че арестът му е

обективно безсмислен и представлява ненужна тежка процесуална репресия. Поддържа, че не е била налице необходимост от задържането му. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като уважи изцяло предявения иск.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с обективно, кумулативно съединени искове съответно с правно основание чл.2, ал.1, т.1 ЗОДОВ и чл.86 ЗЗД. Ищецът твърди, че на 10.04.2020 г. отишъл в сградата на Дирекция „Миграция“, за да поднови документите си за самоличност и да заяви постоянния си адрес. Там бил арестуван от служители на МВР, които го отвели в сградата на 06 РУ-СДВР. На 11.04.2020 му било предявено постановление от 20.01.2020 г. за повдигнато обвинение по ДП № 1364/2019 г. на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. на СРП. Разбрал, че бил обявен за издирване и че с постановление от 20.01.2020 г. на наблюдаващ прокурор му било наложено задържане под стража за 72 часа, на основание чл.64, ал.2 НПК. Обжалвал постановлението за задържане. Едно денонощие бил в ареста на 06 РУ-СДВР и две денонощия в следствения арест. Ва бул. „Г. М. Димитров“. На 13.04.2020 г. жалбата му била администрирана и жалбата му била внесена за разглеждане в съда. С определение от 13.04.2020 г. по НЧД № 4214/2020 г. на СРС, НО, 7 състав, е отменено като незаконосъобразно постановлението на наблюдаващия прокурор и е постановено незабавното му освобождаване. Съдът е приел, че задържането му за 72 часа е самоцелно, произволно и като такова е незаконосъобразно, тъй като почти три месеца П. не е отправила до съда искане по чл.64, ал.1 НПК, а предназначението на задържането на обвиняем за 72 часа по чл.64, ал.2 НПК е именно довеждането му пред съд за постановяване на постоянното му задържане под стража. Определението е влязло в законна сила на 19.04.2020 г., Счита, че са налице предпоставките на чл.2, ал.1, т.1, пр.1 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника. Излага съображения за незаконосъобразност на задържането му. Твърди, че поради незаконното му задържане под стража е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативни психически емоции – страх, притеснение, унижение и стрес, които вреди оценява на 3 000 лв. Твърди, че унижително и притеснително е било за него да бъде безцелно задържат, в нарушение на законите и съдебната практика, без да има основание за задържането му, по време на пандемия и да бъде поставени в опасност неговото здраве и живот. Негативна емоция му причинил престоя в ареста сред значително по – възрастни от него хора , с различни социални цели. Притеснявал се от упоритостта на ответника, с която бездействал три дни, за да администрира жалбата му. Много се страхувал да не се зарази с коронавирус в ареста и от близкия му контакт с другите задържани в малкото пространство в килията. В резултат от незаконното му задържане след освобождаването му животът му се променил. Станал по – затворен, трудно разговарял с близките си, станал изнервен. Все още изпитвал срам, че е бил в ареста с опасни хора. Изпитвал страх от униформени лица. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 3 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 19.04.2020 г. до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разноски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът – П. НА Р.Б., оспорва изцяло предявените искове. За задържането под стража по реда на ЗМВР не може да носи отговорност. Твърди, че прокурорът при СРП, участвал в съдебното заседание, е изразил мнение, че не са налице предпоставките на чл.63, ал.1 НПК. Твърди, че определението на СРС е влязло в сила на 17.04.2020 г. Счита, че заявените от ищеца неимуществени вреди не са доказани по делото, както и че претендираното обезщетение е завишено по размер. На основание чл.4 ЗОДОВ границите на отговорността на държавата за дейност на правозащитните органи и в частност на П. се простират до вредите, пряка и непосредствена последица от незаконното задържане. Преки вреди за тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. Които са адекватно следствие от увреждането. Вредите следва да са и непосредствени – да са настъпили по вре и място, следващо противоправния резултат. По делото не са ангажирани доказателства в тази насока. Твърди, че ответникът не е разпространявал информация за воденото наказателно производство срещу ищеца, поради което разгласяването на обвиненията не е пряк резултат от действия на ответника. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск.

С постановление за привличане на обвиняем от 20.01.2020 г. на разследващ полицай при 06 РУ-СДВР по бързо производство ЗМК 1364/2019 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. по описа на СРП, е прието, че са налице събрани достатъчно доказателства виновност на лицето Н. Д., в извършване на престъпление от общо характер: на 31.05.2019 г., около 13.41 ч., в търговски обект – магазин „Манастирски ливади“, находящ се в гр. София, ул. „Пирин“ № 81, е отнел чужда движима вещ – 1 брой бутилка шампанско „Империял Брут розе“, на стойност 94, 99 лв.и 1 брой бутилка шампанско „Аис Империял розе“, на стойност 99, 97 лв., всичко на обща стойност 194, 96 лв. от владението на Д.А.Г., без нейно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл.194, ал.1 НК и не са налице основания за прекратяване на наказателното производство. На основание чл.219, ал.1 вр. с чл.199 НПК, след доклад на прокурор при СРП е постановено привличане в качеството на обвиняем на Н. Д. за извършено престъпление по чл.194, ал.1 НК.

С постановление от 20.01.2020 г. на прокурор при СРП е прието, че може да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е автор на инкриминираното деяние, както и че съществува реална опасност обвиняемият за извърши престъпление, поради което и на основание чл.64, ал.2 вр. с чл.199 НПК е постановено задържането на Никола Дудич за срок до 72 часа, считано от датата и часа на предявяване на обвинението, с оглед осигуряване явяването му пред съда за разглеждане на искане на СРП за вземане спрямо него на мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Видно от представения по делото препис от протокол от проведеното на 13.04.2020 г. открито съдебно заседание по НЧД № 4214/2020 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, е отменено постановление от 20.01.2020 г. на прокурор от СРП, с което е постановено задържането на Н. Д., за срок от 72 часа, обвиняем по ДП № 230 ЗМК-1364/2019 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. по описа на СРП, на основание чл.5, §4 ЕКЗПЧОС. Съдът е приел, че обжалваното постановление е изготвено напълно

самоцелно от наблюдаващия прокурор преди повече от 3 месеца, без каквито и да е индикации дали прокурорът е внесъл искане по чл.64, ал.1 НПК или не. Приел е, че самото задържане от 72 часа е произволно и незаконосъобразно, доколкото не предхожда, нито съпътства внасянето на иска по чл.64, ал.1 НПК в продължение на 3 месеца. Определението подлежи на обжалване и протест в 3-дневен срок от постановяването му.

С постановление от 15.10.2020 г. на прокурор при СРП е преквалифицирано извършеното от Н. Д. по ДП № 230 ЗМК 1364/2019 г. по описа на РУ-СДВР, пр. пр. №5717/2019 г. по описа на СРП престъпление по чл.194, ал.1 НК на престъпление по чл.194, ал.3 вр. с ал.1 НК., както и е прекратено наказателното производство по ДП № 230 ЗМК 1364/2019 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. по описа на СРП. Постановено е препис от постановлението заедно с материалите по делото да се изпрати на началника на 06 РУ-СДВР за налагане на „глоба“ по административен ред, съгласно ЗАНН на Никола Дучев, след което материалите по делото да бъдат изпратени обратно в СРП, като бъде приложена справка по отношение на наложеното наказание „глоба“.

Видно от представената справка км 22.12.2020 г. Н. Д. е обвиняем само по горепосочената преписка.

Съгласно справка от 22.12.2020 г. спрямо Н. Д. има заявителски материал за следните деяния: по чл.195, ал.1, т.3 НК – кражба чрез разрушаване на прегради, с мнение за повдигане и разследване по общ ред; по чл.216, ал.1 НК - унищожаване/повреждане на чуждо имущество, с мнение за прекратяване, комисия по чл.61 НК; чл.194, ал.3 – кражба, маловажен случай, с мнение за прекратяване и налагане на административно наказание; чл.194, ал.4 НК – кражба, с мнение за прекратяване поради маловажност по чл.9 НК; чл.194, ал.3 НК- кражба маловажен случай, с мнение за прекратяване, комисия по чл.61 НК; чл.194, ал.3 НК – кражба маловажен случай, с мнение за прекратяване и налагане на административно наказание; чл.194, ал.3 НК – кражба маловажен случай, с мнение за прекратяване и налагане на административно наказание; чл.194, ал.1 НК – кражба, с мнение за повдигане на обвинение и разследване по общ ред.

От показанията на разпитания пред СРС свидетел Л. Д. – баща на ищеца, се установява, че живее в България от м.11.1997 г. Знаел за случая, когато синът му бил задържан на 10.04.2020 г. Бил заедно с него на бул. „Мария Луиза“, за да извади документи. Отишъл на гише, подал си документите и му казали да изчака. Свидетелят бил отвън, тъй като към този момент били влезли в сила мерките против разпространение на коронавирус. Видял, че нещо се изчаква. Впоследствие го помолили да отиде в другата част на сградата, без да му дата обяснения, помолили го да изчака. Минали около 2 часа, през които свидетелят чакал отвън и нямал връзка с ищеца. След това полицаи уведомили свидетеля, че ще прехвърлят ищеца в 06 РУ-СДВР- по местоживеенето му. Не дали повече подробности Свидетелят отишъл в 06 РУ-СДВР, за да получи повече информация. Обяснили му, че очакват прокурор, който до 20.00 ч. не дошъл. Към 20.30 ч. свидетелят занесъл вещи, които купил за сина му. Взели вещите и обяснили, че няма да пуснат сина му и очаквали на следващия ден да го прехвърлят в следствения арест на бул. „Г. М. Димитров“. На следващия ден отишъл в следствения арест в 10.00 ч. Обяснили му, че имало заповед за общодържавно издирване и отново чакали

произнасяне. Не получил подробности. Занесъл вещи на следващия ден, но отново не пуснали ищеца от ареста. След проведено открито заседание е постановено ищецът да бъде освободен от ареста. Освободили го около 17.00 ч. Ищецът споделил, че бил шокиран от задържането му. В 06 РУ-СДВР прекарал вечерта с крадци и наркопласъори. След прехвърлянето му в ареста прекарал два дни заключен с още един задържан. Споделил, че се страхувал от останалите арестанти. Основното, от което се страхувал, било да не се зарази с коронавирус. Свидетелят живеел с ищеца. До този момент ищецът не е имал досег с П. и полицията, не е извършвал престъпления. Задържането му се е отразило лошо на ищеца. Станал сприхав, не можел да спи. Не се хранил добре, затворил се в себе си, не искал да излиза. Стръскал се от униформени. Впоследствие разбрал, че задържането му било във връзка с две бутилки шампанско, които ищецът платил и собственикът на заведението оттеглил претенциите си към него.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба и насрещната въззивна жалба са подадени съответно в срока по чл.259, ал.1 ГПК и чл.263, ал.2 вр. с ал.1 ГПК, изхождат от легитимирани страни, като същите са процесуално допустими. Разгледани по същество, жалбата на ответника е частично основателна, а насрещната жалба е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното съдебно решение е валидно.

По допустимостта на обжалваното съдебно решение съдът приема следното:

В исковата молба ищецът претендира присъждане на законна лихва, считано от 19.04.2020 г. до окончателното изплащане. В този смисъл е и съставения доклад на делото по реда на чл.146, ал.1 ГПК. Страната не е предприела изменение на иска за заплащане на моратрона лихва, чрез посочване на различен от първоначално заявения момент, от който претендира присъждането й. Същевременно с обжалваното съдебно решение съдът е присъдил законна лихва от предходен момент: считано от 17.04.2020 г. В случая не е налице допусната техническа грешка в диспозитива на съдебното решение, тъй като съдът е приел, че е сезиран с иск за заплащане на лихва за забава, считано от 17.04.2020 г. до окончателното изплащане. Ето защо в случая е налице съответствие между мотиви и диспозитив на съдебния акт, поради което не е налице допусната очевидна фактическа грешка относно началния момент на дължимата лихва за забава.

На основание чл.6, ал.2 ГПК предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. В случая, като е присъдил лихва за забава, считано от 17.04.2020 г., вместо считано от 19.04.2020 г., както е сезиран от ищеца, съдът е излязъл извън пределите на спорния предмет, като се е произнесъл свръх петитум. С оглед на това обжалваното решение в частта, с която е присъдена лихва за забава за периода от 17.2020 г. до 18.04.2020 г. включително е процесуално недопустимо, поради което и на основание чл.270, ал.3 ГПК, решението следва да се обезсили в тази му част. Тъй като съдът е разгледал искане, с

което не е бил сезиран, не е налице основание за частично прекратяване на производството по делото.

В останалата обжалвана част решението е процесуално допустимо, поради което следва да се разгледат доводите на страните относно неговата правилност.

Задържането на ищеца под стража е въз основа на постановление на СРП, на основание чл.64, ал.2 НПК вр. с чл.199 НПК. Предвид обстоятелството, че съгласно чл.136, ал.3 ЗСВ и чл.137 П. е единна и централизирана, като същата е юридическо лице на бюджетна издръжка, ответникът е надлежно материално – правно легитимиран да отговаря по иска, предмет на делото.

В нормата на чл.2, ал.1, т.1, предл.1 ЗОДОВ е регламентирано, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, П. или съда, при задържане под стража, включително като мярка за неотклонение, домашен арест, когато са били отменени.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл.2, ал.1, т.1 ЗОДОВ, следва да се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от действията на органите на П. от задържането му за срок до 72 часа, което е отменено.

Жалбоподателят – ответник поддържа, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му.

По делото се установи, че постановлението от 20.01.2020 г., въз основа на което ищецът е задържан за срок до 72 часа, е отменено от съда като незаконно с влязло в сила определение. Без значение за отговорността на ответника е обстоятелството дали при обжалване на постановлението за задържане съответният прокурор е изразил мнение за основателност или неоснователност на жалбата на задържаното лице. Правно релевантно е обстоятелството, че постановлението на СРП за задържането на ищеца за срок до 72 часа е отменено по надлежния ред като незаконно. Деликтът по чл.2, ал.1, т.1 ЗОДОВ е налице, само когато задържането под стража е било отменено поради липса на законно основание за налагането му. В тези случаи на ищеца се дължи обезщетение за неимуществените вреди от задържането, дори когато той е бил осъден по обвинението (решение № 310 от 29.10.2013 г. по гр. д. № 1384/2012 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 408 от 01.11.2012 г. по гр. д. № 1704/2011 г. на ВКС, Гк, IV ГО, постановени по реда на чл.290 ГПК).

Следва да се отбележи също така, че съгласно разясненията, дадени с решение № 95 от 08.05.2011 г. по гр. д. № 849/2010 г. на ВКС, ГК, II ГО, по реда на чл.2, ал.1, т.1 от ЗОДОВ държавата самостоятелно отговаря за вреди само в случаите, когато задържането под стража е изрично отменено като незаконно, като в този случай е без значение по какъв начин се е развило досъдебното и съдебното производството. Задържането до 72 часа от прокурор на обвиняем и когато съдът налага мярка за неотклонение „задържане под стража“ осъществяваната принуда спрямо задържаното лице е идентична, тъй като със задържането - лицето се поставя в принудителна изолация от неговите близки и обществото, налага му се определен режим на поведение и се ограничават гарантирани му от Конституцията права - например на лична свобода и неприкосновеност, на личен живот, на придвижване, на свобода и тайна на кореспонденцията. Затова в случаите,

когато лицето е оправдано, причинените му в резултат на незаконното задържане под стража неимуществени вреди подлежат на обезщетяване. Редът, по който тези вреди се обезщетяват е по чл.2, ал.1, т.2 от ЗОДОВ, като следващият се за тях размер се включва в общия размер на дължимото обезщетение, съгласно приетото в т.13 от ТР № 3/22.02004 г.на ВКС по т. д. № 3/2004 г. на ОСГК.

В случая липсва спор между страните, че не се е развило производство по реда на чл.2, ал.1, т.2 ЗОДОВ, поради което искът, предмет на делото е процесуално допустим, а доводите на ответника за липса на предпоставки за ангажиране на отговорността му се явяват неоснователни.

От ангажираните доказателства се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди във връзка със задържането му за срок до 72 часа.

Страните са изложили оплаквания за неправилно определяне обема на претърпените от ищеца неимуществени вреди и съответно за размера на определеното от съда обезщетение.

Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика в понятието неимуществени вреди се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време. Установеният в чл.52 ЗЗД критерий за справедливост не е абстрактен, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Принципът на справедливост включва в най - пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие (решение № 298/04.07.2011 г. по гр. д. № 1152/2010 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл. 290 ГПК и др.).

В производството пред СРС е разпитан свидетеля Л. Д.. От показанията му се установи, че в резултат от незаконното му задържане ищецът бил шокиран от задържането му. Притеснявал се от престоя му в 06 РУ-СДВР, както и в следствения арест сред криминално проявени лица, страхувал се от тях. Изпитвал и притеснения да не се зарази с коронавирус. След излизането му от следствения арест ищецът не се хранил добре, затворил се в себе си, не искал да излиза, притеснявал се от униформени лица.

Съдът възприема показанията на разпитания пред СРС свидетел, ценени съобразно изискванията на чл.172 ГПК, тъй като те са логични и последователни. Свидетелят е дал показания за обстоятелства, които лично е възприел, като същите са житейски правдиви. Показанията му изцяло кореспондират с останалите събрани по делото доказателства. Не са ангажирани доказателства, които да разколебаят доказателствената им стойност.

При преценка размера на дължимото на ищеца обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди следва да се съобрази също така и обстоятелството, че към момента на задържането му ищецът е бил на млада, незряла възраст – 20 години. Задържането на ищеца за срок до 72 часа му е причинило негативни изживявания, стрес и дискомфорт, описани по - горе.

Ищецът е изпитвал притеснение, затворил се е в себе си.

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3/22.04.2004 г. по тълк. д. № № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, т.11, в случаите на незаконно обвинение в извършване на повече от едно престъпления, обезщетението се определя глобално, а не поотделно за всяко едно деяние, за което обвиняемият е бил оправдан.

В разглеждания случай към момента на задържането на ищеца същият не е бил осъждан, макар спрямо него да са били налице заявителски материали, обсъдени по – горе. Не са ангажирани доказателства, че по някое от производствата спрямо него са приложени мерки за процесуална принуда, за да се направи обоснован извод, че неимуществените вреди са резултат не само от незаконното задържане за срок до 72 часа, но и от други приложени спрямо него мерки в наказателното производство. С оглед на това доводите на жалбоподателя – ответник в тази насока са неоснователни.

Предвид обстоятелството, че ищецът е бил задържан три дни, неблагоприятното отражение върху емоционалното му състояние, описано по - горе и съобразявайки принципа на справедливост, залегнал в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и задължителните указания, дадени с ППВС № 4/23.12.1968 г., съдът счита, че обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 1 500 лв. Обезщетението в този размер ще възмезди в най - пълна степен претърпените от ищеца емоционални неудобства във връзка с незаконното му задържане за срок до 72 часа. Този размер на обезщетението съответства на характера и степента на търпените от ищеца болки и страдания и удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страна обществено - икономически условия на живот към момента на увреждането, с оглед конкретните обстоятелства по делото и липсата на твърдения за трайни негативни последици за психичното и физическото състояние на ищеца. Отделно от това осъждането на ответника само по себе си има ефекта на овъзмездяване (решение № 359/25.09.2012 г., постановено по гр. д. № 1224/2011 г. на ВКС, ГК, IV ГО; решение № 60251/19.11.2021 г. по гр. д. № 281/2021 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановени по реда на чл.290 ГПК и др.).

По изложените съображения въззивният съд счита, че предявеният иск е основателен за сумата от 1 500 лв.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС, т.4, началният момент на забавата е от влизане в сила на определението, с което е отменена мярката „задържане под стража“ - т. е. от влизане в сила на акта, с който се признават за незаконни действията на държавния орган.

В случая определението, с което е отменено постановлението на СРП за задържане на ищеца за срок до 72 часа е влязло в законна сила на 17.04.2020 г. Доколкото ищецът претендира законна лихва от по – късен момент – 19.04.2020 г. и с оглед принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, на същия се дължи законна лихва от ответника от претендирания от ищеца момент.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат по отношение дължимата от ответни главницата и законната лихва, считано от 19.04.2020 г., решението в тази му част следва да се потвърди.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 20091326 от 12.04.2021 г., постановено по гр. д. № **60281/2020** г. **В ЧАСТТА**, с която П. НА Р.Б., с адрес гр. София, бул. ****, е осъдена да заплати на Н. Д., ЕГН *****, **ЗАКОННА ЛИХВА**, сумата от 1 500 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразното му задържане под стража за 72 часа за периода от 10.04.2020 г. до 13.04.2020 г. включително по ДП № 1364/2019 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 35717/2019 г. по описа на СРП, считано от **17.04.2020 г. до 18.04.2020 г.** включително, на основание чл.270, ал.3 ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20091326 от 12.04.2021 г., постановено по гр. д. № **60281/2020** г. **В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ**.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____